

Kapitola 3

Zadriemem na Estherinej pohovke, keď mi zazvoní mobil a nevyberaným spôsobom ma presunie do reality, či vlastne ku Columbovi a epizóde *Sex a ženatý detektív*, ktorá má k životu asi tak blízko ako moja štvrtková nálada.

Od druhého ročníka na strednej som si priateľov nezoradil podľa presného zoznamu obľúbenosti. Ale ak by som sa predsa len rozhodol tak urobiť, bolo by ťažké predstaviť si, že by sa Esther medzi prvými troma nenachádzala. Žijeme nad sebou a pod sebou už vyše päť rokov, dávame si darčeky na Vianoce, na narodeniny a na Veľkú noc, máme rovnaký vkus, pokiaľ ide o denné televízne programy – čo vzhľadom na moju prácu znamená, že cez deň spolu trávime veľa času. Všetko to pre mňa znamená veľa. S mojou šesťdesiattriročnou susedou nechodím práve do krčmy, nedám si osem veľkých pív ani spolu neohurujeme dievčatá, ale Esther sa vždy môže popýšiť vynikajúcimi keksíkmi. Estherin manžel Nino ide v novembri do dôchodku a krátko nato vymenia hluk, smrad a nástrahy Brixtonu za idylku talianskeho vidieka. No mohol by sa im niekto čudovať?

Nemyslím, že im bude Brixton čo len kvapku chýbať. Mne však určite budú chýbať oni. Najmä Esther. Tá mi bude chýbať príšerne. Bez nej by som sa bol minulý týždeň asi zbláznil.

Je to už zhruba deväťdesiatšesť hodín, čo som naposledy videl Ivy. Medzitým sme sa stručne rozprávali, tu a tam sme si poslali esemesky plné banalít. Akože sme sa práve zobudili alebo že pôjdeme čoskoro do postele. Poviem Ivy, že mi chýba, ona mi odvetí, že aj ja jej. Skôr to však pôsobí ako zdvorilostná fráza než skutočnosť. V práci bola v pondelok i v utorok, no keď som navrhol stretnutie v stredu, povedala, že „to musí dobehnúť s priateľmi“. Dnes má zas „niečo rozrobené“. Zrejme niečo dôležitejšie a – alebo! – vzrušujúcejšie, než som ja. Esther ma zásobila teplými nápojmi a múdrymi radami, počnúc podozrením, že Ivy je vydatá a končiac polemikou, že má asi mesiačiky. Estherina najnovšia teória (pozerali sme opätovné diely špionážneho seriálu *Spooks*) je, že Ivy pracuje pre MI6 („Nuž, môj zlatý, niekto pre nich robiť musí.“).

Z vrecka vyťahnem vyzvávajúci telefón. Tušil som, že to bude Ivy. Rovnako som si istý, že nastáva okamih, keď mi oznámi, že je po všetkom. Esther perami nemo vyhláskuje „Ivy“, aj keď idem hovor ešte len prebrať, takže nemá dôvod nehovoriť nahlas. Potom na televíznom ovládači stlačí gombík *pauza* a pokúša sa vstať z pohovky. Ide jej to pomaly, a ja sa zľaknem, že Ivy stratí trpezlivosť a hovor zruší. A tak nohou potisnem Estherinu širokú zadnicu a potlačím ju, aby sa mohla rýchlejšie postaviť. „Ďakujem, môj zlatý. A – veľa šťastia.“

Konečne vezmem hovor.

„Čauko,“ ozvem sa s prehnanou ľahkosťou, ktorá iste pôsobí rovnako umelo ako telefón, do ktorého rozprávam. „Pekný štvrtok,“ dodám hlúpo.

„Čau.“

Toto je prvý raz za posledné štyri dni, čo mi volá ona. A sú-

diac podľa entuziazmu v jej hlase, je to asi to posledné, na čo má dnes chuť.

„Ako sa máš?“ pýtam sa.

„Ach... veď vieš.“

Nie, neviem, nemám ani poňatia, doriti. Alebo možno mám, len som asi sprostý na to, aby som to pochopil. Ivy mi to ne-vysvetlí, takže sa na chvíľu ponorím do ticha. „Nuž, dávame si v Brixtone rokenrol,“ pípnem.

„Rokenrol?“

„Ja a Esther,“ dodám. „*Columbo*, pesničky ako *Vražda, napísala*, a seriál ako *Quincy MD*. A tiež keksíky s vaječnou plnkou.“

„Aha.“

„Museli sme vypiť možno tri litre čaju Earl Grey.“ Zvuk vlastného hlasu ma takmer prinúti odhryznúť si jazyk.

„Čo robíš zajtra?“ pýta sa ma.

„Nič, vôbec nič.“

„Chceš spraviť raňajky?“

Moje srdce sa naplní, rozkvitne, rozjarene poskočí. „Áno,“ hlesnem. „Áno, určite, to si píš. U teba či u mňa? Ha, to znie trochu... veď vieš, že môžem byť u teba do hodiny, keď odídem teraz... Môžem doniesť klob—“

„Nie,“ zastaví ma Ivy. „Mám na mysli raňajky, hovorím teda o *zajtrajšku*.“

„Ach tak... Ale pravdaže, jasné.“

„Musíme... musíme sa pozhovárať,“ povie Ivy a mne akoby v hrudi niekto prestrihol strunky, na ktorých mi za rebrami visí srdce. Odstrihnuté a voľné teraz padá a padá, až sa zakotúľa za pupok. Tam ostane ležať, ťažké ako kameň.

„Áno, máš pravdu,“ hlesnem.

Napokon sa dohodneme, že sa stretneme v kaviarni vo Wimbledonu zajtra ráno o pol jedenástej. Pocítim nevoľnosť.

* * *

Esther ma pozve na večeru, no momentálne by som bol nanič spoločník a ani nemám chuť do jedla. Namiesto večere sa teda motám po byte, prechádzam z izby do izby, a zakaždým sa prichytiť pri tom, ako civím z okna, hľadím cez televíznu obrazovku, dumám o vlastnom obraze. Čiže – oddávam sa prejavom patetickej melanchólie. Posledných päť minút presedím na kraji postele a zízam na zarámovaný plagát Jamesa Bonda (*Len pre tvoje oči*). Napriek protestom, že som ho dostal od Esther ako vianočný darček, si na mne kvôli nemu Ivy dobre zgustla. Vtedy som si z toho veľa nerobil, vzal som to ako žart typu „no ty si mi ale zlatý!“. Je však možné, že to pokladala za smutné, že kto sa zo mňa vykľul. Len ak by, rozumie sa samo sebou, Ivy skutočne pracovala pre britské tajné služby. V tom prípade by to musela považovať za neskutočne zábavné. Ide o to, že niekto musí pracovať pre MI6, a byť maskérkou vám dáva perfektné – *absolútne* perfektné – krytie: pracujete nepravidelne, takže sa nikto nečuduje, že váš pracovný čas je pohyblivý; často potrebujete cestovať do zahraničia; ľahko sa dostanete k bohatým a známym ľuďom; môžete bez problémov poskytnúť vlasy pre vzorku DNA. A navyše, Ivy má strašne rada jogu, čo môže pomôcť pri rokovaní o strojoch fungujúcich na princípe laserových lúčov. Takých, aké sa používajú na ochranu Fabergého vajíčok, veľkých diamantov či mikrofilmov. A nezabúdajme na jazvy na jej tvári – vraví, že preletela cez konferenčný stolík. Lenže, je to skutočne tak?

Ale aj keď by Ivy bola špiónka, to ešte neznamená, že mi nemôže dať kopačky, pravda, kapitán Bond?

Ach, dostali ste kopačky. No dobre, vraví 007. Licenciu sme vám teda navždy odobrali.

Nech sa už zajtra pri raňajkách stane čokoľvek, aspoň dospejeme k nejakému záveru a ja budem môcť skončiť s touto ponižujúcou sebaľútosťou.

* * *

Zle spávam.

Trvá mi celú večnosť, kým zaspím, a keď sa tak stane, sníva sa mi, že zlosynovia z bondoviek – Scaramanga, Odd Job, Blofeld, Jaws – ma naháňajú v bludisku z filmu *Osvietenie*.

Škreklavá, večne sa sťažujúca babizna s nožom v topánke, je mi hneď za päťami, môže sa mi stať osudnou. Zobudím sa, srdce mi ide z hrude vyskočiť. Idem na záchod, napijem sa asi rovnakého množstva vody, aké som práve zo seba dostal, potom sa vrátim do postele, prehadzujem sa asi dvadsať minút, napokon sa opäť ocitnem v labyrinte snov, pokúšam sa uniknúť tomu, čo ma neminie.

O 6.44 sa zobudím, vstanem a pozriem do kúpeľňového zrkadla. Slnko je už na obzore, vidí sa mi nemilosrdné. Pod očami sa mi hromadia fialovo-červenkasté pruhy, ľavým okom mi začína prerušovane šklbať. Asi pred šiestimi týždňami ma nepochopil istý holič a vystrihal ma skoro dohola; vlasy mám teraz dlhé len toľko, že mi od hlavy trčia v piatich rôznych uhloch, tak je. A presne to robia dnes ráno. Navyše sa mi vidí, že mám na čele novú vrásku. Vyzerám príšerne.

Strašne dlho sa sprchujem; čistím si zuby nitkou i kefkou, zbavujem sa odumretých buniek na pokožke, holím sa, natieram sa hydratačným krémom, strihám si nechty na rukách i na nohách, na rad prídu aj chĺpky v nose.

Je len 7.32, ale opantáva ma únava. Keď zachytím vlastný pokrivený obraz, ako sa odráža na boku čajníka, na um mi zíde výraz „vyfintená špata“. Nikdy som nemal nič proti instantnej káve, pretože splní všetko, čo sľubuje. No len po dvoch nociach u mňa Ivy zbehla dolu do miestneho obchodného domu a kúpila kávovar a „poriadnu kávu“. Do 8.15 som vypil celý obsah kávovaru, lenže nič to na veci nemení. Teda okrem ďalších motýlích krídel v žalúdku. Vyskúšam si šestnásť kombinácií v podstate rovnakého oblečenia, napokon skončím pri prvom tričku

a prvých džínsoch, čo som si vybral. Mám na sebe moje najlepšie ponožky a trenky, pretože, viete, som optimista. A okrem toho – po troch týždňoch intenzívnejšieho sexu, než som si kedy mohol želať, som si šesť dní ani neškrtol. Takže ak existuje čo len mizivá nádej, že sa mi to dnes pošťastí, túto možnosť predsa neprepasujem vyťahаныmi trenírkami. Vzdušnou čiarou je k Ivy asi osem kilometrov. Na západ, potom na juh, potom na západ. Metrom je to ale tromi rôznymi vlakmi asi dvadsaťpäť minút. Najprv treba ísť na sever, potom na západ a napokon na juh. Keby sme však cestovali podľa Williama Fishera, môžete pridať ďalších pätnásť minút, pretože zabudnete vystúpiť na zastávke Earl's Court, a tak sa budete musieť vrátiť, lebo ste sa priveľmi sústredili na čistenie nechtov končekom lístka na metro. Lístok je teraz taký dokrčený a beztvary, že sa zasekne v kontrolnej mašinke a ja musím prosíkať posratého kontrolóra s kyslým ksichotom, aby ma pustil ďalej. Rozmýšľam v metaforách.

Aj tak som prišiel štyridsaťpäť minút skôr, takže si v stánku s kávou pred stanicou dám rýchle espresso. Trvá mi to tri a pol minúty. Kaviareň, v ktorej sa stretávam s Ivy, je vo Wimbledone. Je k nej svižná prechádzka zo stanice, nahor strmým kopcom. Počas nasledujúcich desiatich minút mám pocit, akoby som za sebou celkom zanechal centrum mesta a vľhol do akejsi exkluzívnej enklávy v srdci bohatých rezidenčných štvrtí na okraji. Priemerná cena domu vo Wimbledone musí byť sedemciferná. Okrem toho je tu celá plejáda víl balansujúcich na hranici ostentatívnosti a obsčénosti, víl, čo musia mať ešte jednu cifru navyše, súdiac podľa telocviční, bazénov, pracovní, knižníc, suterénov, garáží pre tri autá, zimných záhrad a nekonečných en-suite spální. Okrem rezidenčných nehnuteľností je tu zopár luxusných obchodov s oblečením, niekoľko umeleckých galérií, stajňa, klenotníctva a, pre zmilovanie božie, množstvo špecializovaných gýčových obchodov. Ďalej je tu zopár delis a prehna-

ne veľa drahých reštaurácií a kaviarní. Možnože to je len osem kilometrov od Brixtonu, je to však celkom iný svet.

Toto leto je veľmi zlé. Viac prší, ako neprší. Chodníky sú aj teraz mokré, posiate kalužami z večernej spŕšky. Dnes je oblačno a horúco, odporne vlhko, búrka visí vo vzduchu. Keď vystúpim na vrch Wimbledon Hill Road, je mi hrozne teplo, porozopínam sa, som rozkasaný, tečie zo mňa. Ale jedna vec je istá – ak mám znovu získať Ivyino srdiečko, nebudem sa o to pokúšať v tejto košeli, na ktorej sa mi pod pazuchami rozlievajú veľké škvrny od potu.

Zmením teda plán a zastavím sa v obchode so značkovým oblečením. Pôsobí tak trápne dôležito, až sa mi zdá, že aj figuríny si ma pohrdavo premeriavajú. Chlapík za pultom – som si istý, že je gay – zdvihne hlavu od iPadu. Takmer nebadateľne mi kývne na pozdrav, zašomre niečo ako „brý deň“, a ja zaznamenám náznak úsmevu. Možnože je priateľský, no ja to neviem celkom dobre posúdiť. Musím odtiaľto čo najskôr vypadnúť, pretože je jasné, akože mám pod pazuchami mokré škvrny, že sem nepatrim. Táto skutočnosť mi ďalej ničí už aj tak rozdrásané nervy.

„Košeľu,“ poviem a dotknem sa vlastnej košeľe, akoby koncept pochopenia čo je košeľa, potreboval bližšie vysvetlenie.

Chalan obráti hlavu k stojanom, na ktorých visí spomenu-tý artikel.

Vyberiem si najmenej vyčačkanú košeľu a spýtam sa predavača, či si ju môžem vyskúšať. Skúšacia kabínka má podobné rozmery ako skriňa a asi aj toľko svetla, takže som nútený prejsť naspäť do obchodu a pozrieť sa na seba do zrkadla tam. Košeľa je viac ružová, ako by som chcel, a – bože, zbadám to až teraz – je popretkávaná jemnými striebornými nitkami, ktoré odrážajú svetlo. Stojím a žmúrim na vlastný obraz v zrkadle. Viem si predstaviť, že táto košeľa môže vyzeráť dobre na niekom inom,

napríklad na hudobníkovi v kapele alebo na moderátorovi umeleckej šou na BBC2 alebo možno na niekom za pultom dôležito sa tváriaceho obchodu s oblečením.

Lenže – napriek tomu, že stojím pred perfektným zrkadlom a dívam sa na vlastný obraz – na sebe si ju aj tak neviem celkom dobre predstaviť.

„Vyzerá dobre,“ usúdi predavač a na znak profesionálnej spokojnosti našpúli pery. Potom prikývne a dodá: „Sedí vám.“

Pozriem sa na hodinky; s Ivy mám stretko o pätnásť minút.

„Super,“ poviem, „beriem ju.“

V miniatúrnej prezliakovej kabínke si vyzlečiem novú košeľu, starou si poutieram pot z tváre, chrbta i spod pazúch. Prv než si oblečiem môj nový prírastok, odstránim z neho dolu visačku s cenou. Zistím, že suma je napísaná tmavým atramentom na tmavej kartičke, takže sa nedá prečítať. Prejdem k pultu a predavačovi podávam visačku s cenou bez toho, žeby som sa na ňu pozrel – nie preto, že ma nezaujíma, ale preto, že v tejto časti mesta sa to asi nerobí.

„Jeden–osemdesiat,“ povie chlapík. V jeho hlase sa nedá postrehnúť nič, ani irónia ani pobavenie ani lútosť.

Možnože nitky v mojej novej košeli sú naozaj strieborné. Keď podávam predavačovi kreditku, opäť sa začnem potiť. Modlím sa, aby nerobila v čítači kariet problémy.

Vonku, ľahší o dobrých stoosemdesiat libier (a možno aj o ďalšie dve libry, pokiaľ ide o telesné tekutiny), si posledný raz pretriem tvár starou košeľou a hodím ju do najbližšieho smetného koša.

Do kaviarne prídem minútu pred dohodnutým časom, objednáam si kávu, sadnem si za stolík vonku. Telo mám tak zaplavené kofeínom a stresovými hormónmi, až sa mi z toho trasú ruky. Dá mi poriadne zabrať, aby som si na hrudi neokvackal moju novučičku a nie najlacnejšiu košeľku.

Začínam chlípať druhú kávu, keď zbadám Ivy – možno tak deväťdesiat metrov odo mňa –, ako kráča ku kaviarni. Zamávam jej spôsobom, čo vyjadruje salutovanie. Ivy mi odkýva. Vidím, ako sa jej pohybujú nohy, ale zdá sa mi, že sa akosi nepribližuje. Zdvihnem telefón a predstieram, že s ním niečo robím. Pomaličky si odchlipkávam z kávičky, študujem menu... Keď potom zdvihnem hlavu, Ivy je odo mňa stále tak štyridsať metrov. Narovná si košeľu a tvárim sa, že ma zaujalo niečo na druhej strane ulice, pohrávam sa s balíčkom cukru.

„Čau,“ povie Ivy a ja zdvihnem zrak, akože som prekvapený, že je tu tak rýchlo.

„Čau,“ poviem, a ako vstávam, aby som ju privítal, bokom narazím do stola a oblejem si košeľu kapučínom s čokoládovou posýpkou. Zdá sa však, že Ivy si to nevšimne. Ani neviem prečo a pobožkám ju na líce. Pred týždňom sme sa k sebe mali inak... Nuž, nie práve ako pornoherci, ale určite sme pri zvitaniach neboli takíto plachí. A vidíte, teraz jej dávam pusku na líce.

Vôbec sa nenamaľovala, vlasy jej čiastočne padajú na ramená, čiastočne ich má zopnuté vzadu. Má na sebe voľné džínsy, kockovanú košeľu s lesklými gombíkmi v tvare miniatúrnych burlesiek a jednoduchý sivý pulóver. Keď o tom teraz rozmýšľam, za dva mesiace, čo sme spolu, som Ivy ešte nevidel v sukni, v šatách alebo v pulóvri s veľkými rukávmi, aké sa dnes dievčatám páčia. Usúdím, že Ivyin štýl je vedľajším produktom jej nehody z detstva. Jazvy na tvári skryť nemôže, ale tie na tele, tie môže zakryť dokonale. Alebo to možno príliš analyzujem, možnože jej oblečenie len odráža skutočnosť, že vyrástla s tromi staršími bratmi a je teda tým, čím je – priamočiarym chlapčenským typom. Jednako, vyzerá úžasne.

„Vyzeráš nádherne.“

Ivy sa usmeje, no úsmev jej veľmi rýchlo zmizne z tváre.

K nášmu stolu podíde čašníčka a Ivy si objedná čaj.